
Kristina Cysařová: Občanský sektor vnímám jako „hlídacího psa“ demokracie

Kristina Cysařová (roz. Klepková) absolvovala na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy bakalářský studijní program Studium humanitní vzdělanosti a poté navazující magisterský program Studia občanského sektoru. Dlouhodobě se věnuje občanskému a neziskovému sektoru. V roce 2016 stála u zakládání Centra Locika a v roce 2017 s manželem otevřela pro veřejnost Winternitzovu vilu.

Na FHS jste absolvovala bakalářský obor Studium humanitní vzdělanosti. Byla to Vaše první volba? Proč právě FHS?

Po gymnáziu jsem si nebyla úplně jistá, byla jsem vždy humanitně laděná, ale zajímalo mě víc věcí. Bylo těžké rozhodnout se pro jednu jedinou fakultu. Tehdy jsem měla hodně kamarádů na IZV (*předchůdce FHS UK, pozn. red.*), kteří mi vyprávěli, jak fakulta funguje. Řekli mi, že je možné v rámci studia navštěvovat i jiné fakulty, tak jsem si řekla, že to pro mě bude ideální. Původně jsem si myslela, že půjdu na FHS jen do prváku, budu chodit na ty jednotlivé fakulty, zjistím, co mě nejvíc baví, a pak se teprve rozhodnu, co dál. Nakonec se mi tam tak líbilo, že jsem zůstala na celé bakalářské studium.

Bylo něco, co Vás na FHS překvapilo? Šla jste na FHS s nějakým očekáváním?

Šla jsem tam za svobodou, kterou studium znamenalo. Líbila se mi obrovská nabídka napříč různými fakultami. To mě zároveň ve finále i trochu zaskočilo. Ukočirovat svůj diář a rozvrh nebylo úplně nejjednodušší. Škola tehdy měla trochu pověst, jako že je pro „hledáče se“ a trochu pro loosery. Mně naopak přišlo, že na nás byly nároky docela vysoké.

Je něco, s čím jste měla při studiu problém?

Ve finále byla svoboda výhodou, ale v prváku jsem měla velké oči a nabrala si spoustu předmětů. Přebíhala jsem z fakulty na fakultu a bylo složité to stíhat. Anonymita mi naštěstí až tak nevadila. Měla jsem štěstí a potkala jsem spoustu skvělých lidí, se kterými jsme začali tvořit partu už na zahajovacím kurzu. Většinou jsem pak po předmětech putovala

společně s přáteli, což bylo fajn. Společně jsme se snažili přijít na kloub tajům přihlašování na kurzy a podobně. To zpětně vnímám jako obrovskou výhodu. Řada mých přátel, kteří chodili na FHS, se vnímali trochu jako bludné duše, které na studium byly samy. Tak jsem to já necítila. V rámci bakaláře pro mě bylo asi nejtěžší skloubit společenský život a studium (*smích*). Byli jsme velká parta, pořád jsme někam chodili a dohromady to vše ukořitovat bylo náročné. Na magistru jsem pak kloubila práci a školu, a to byla výhoda. Pracovala jsem v neziskové organizaci a zároveň jsem neziskové organizace studovala, to pro mě bylo obrovskou výhodou. V rámci samotného studia byl pro mě náročný závěrečný překlad textu, či spíš knihy z cizího jazyka do češtiny.

Mohla byste jmenovat vyučujícího, na kterého máte nejsilnější vzpomínky? Nebo na předmět?

Zaujalo mě tolik předmětů. Jednoznačně jedny z nejzajímavějších přednášek byly přednášky profesora Sokola, třeba *Člověk a náboženství*. Pan profesor Sokol uměl nádherně předat i složité filosofické myšlenky moudrou a jednoduchou formou, byl to vždy veliký zážitek. Bavily mě také přednášky z psychologie pana Břicháčka. Zajímalo mě v té době židovství, takže jsem chodila na přednášky, jako byla *Židovská identita a Moderní česko-židovské vztahy (v kurzech přednášela doc. Blanka Soukupová, pozn. red.)*. Na životě mám ráda (mimo jiné) ty momenty, kdy se obrazně řečeno uzavře kruh, a vy máte pocit, že rozumíte tomu, proč se před lety něco stalo, nebo jste někoho potkali. V tomto kontextu pro mě tím „uzavřeným kruhem“ byla nedávná rozlučka Izraelského velvyslance Daniela Merona s Českou republikou, kterou jsem pořádala u nás ve Winternitzově vile. Ráda také maluji, takže jsem byla nadšená, že můžu dostat zápočet za grafiku a hlubotisk u umělce Kornatovského.

Na FHS jste také absolvovala magisterský navazující obor Studia občanského sektoru. Neuvažovala jste o změně školy?

Neuvažovala jsem o změně školy, ale potřebovala jsem malou pauzu. Šla jsem na rok pracovat na ministerstvo spravedlnosti na tiskový obor. Potom jsem se s velikou radostí a láskou vrátila zase do školy, a to rovnou na Občanský sektor, protože neziskové organizace mě vždy lákaly a zajímaly. V rámci bakaláře jsem si vzala nějaké přednášky o neziskových organizacích a občanském sektoru. Už tam se zasel větší zájem o toto téma. Jinam jsem se už nehlásila.

Pracovala jste po absolvování mimo jiné v centru LOCIKA. Kde se ve Vás vzal zájem o neziskový sektor? Bylo to vlivem FHS?

Když si to vizualizuju, tak začátek byl v roce 89', kdy jsem jako osmiletá stála na Václavském náměstí s trikolorou a naprosto nadšeně skandovala něco, čemu jsem příliš nerozuměla. Moji rodiče mi vetkli obrovskou občanskou angažovanost a křesťanské hodnoty. Je třeba, aby člověku nebylo jedno, co se děje. A když se děje něco, co není v pořádku, tak se ozvat. Už od dětství mi to bylo vštěpováno, ale FHS to každopádně upevnila. Vždycky pro mě bylo zásadní dělat něco, co má smysl a někomu to pomůže.

Proč bychom se podle Vás měli zajímat o neziskový a občanský sektor?

Občanský sektor vnímám jako „hlídacího psa“ demokracie. Jak říkal Václav Havel, demokracie a občanská společnost jsou jako „dvě strany téže mince“. Je to sektor, který podporuje pocit sounáležitosti, soudržnosti. Patří do něj mj. organizace, které řeší velmi rychle a efektivně společenské problémy, pomáhají při konfliktech, vnímají a obohacují lokální místa. V neziskovém sektoru pracují často lidé, kteří mají obrovský zápal a vášně pro věc. Řeší situace způsobem, kterým to nedokáže stát, ani ziskový sektor. Neziskové organizace rozumí dobře svým tématům, oblastem a umí pracovat v terénu. Často jejich aktivity vedou také k legislativní změně. Kultivaci tohoto sektoru vnímám jako zásadní. Když jsem studovala, tak jsem měla přání, aby byly neziskovky při spolupráci adekvátním a profesionálním partnerem firmám nebo státní sféře, mám radost, že to už u řady organizací funguje. Sama teď s neziskovkami občas spolupracuji a poskytuji jim mimo jiné prostor pro setkání s jejich dárci.

V roce 2017 jste s manželem otevřeli pro veřejnost Winternitzovu vilu, kde probíhá i náš rozhovor. Nabízíte bohatý kulturní program, jako jsou výstavy, koncerty, divadelní představení, přednášky a další. Co Vás přivedlo k takovému projektu?

S manželem jsme začali před lety objevovat rodové kořeny, tuto vilu si nechal postavit pradědeček mého manžela v roce 1932 u slavného architekta Adolfa Loose. Její historie je poměrně pohnutá. Rodina byla židovského původu a žili tady pouze devět let, pak odešli do Terezína a muži zemřeli v Osvětimi, vrátily se jen ženy. I komunistický systém zde napáchal spoustu zla. V roce 2017 se naskytl první příležitost, kdy jsme mohli vilu otevřít pro veřejnost. Otevřeli jsme ji na základě velkého zájmu návštěvníků o architektonickou skvost, realizujeme u nás řadu kulturních a vzdělávacích akcí, ale také se snažíme o podporu demokracie a lidských práv tím, že připomínáme v rámci stálé expozice v druhém patře historické souvislosti 20. století, a to na pozadí osudu rodiny Winternitzů. Odehrávají se u nás divadla, koncerty, výstavy,

salóny formou třicátých let, přednášky z dějin umění, tančírny – obrovsky bohatý program. Každý návštěvník, který k nám přijde, tak získá i příběh rodiny Winternitzů. Jedním z našich poslání je tedy připomínat dějiny 20. století v touze, aby se to neopakovalo. Každý návštěvník získá někdy i nechtěně tuto informaci, která je velmi autentická.

Dalo by se říct, že Vás studium připravilo na to, co teď děláte?

Řekla bych, že do velké míry ano. Bakalářské studium hodně teoreticky. Člověk se tam naučil kriticky přemýšlet, pracovat s textem, zvládat mnoho věcí najednou. To jsou věci, které se skutečně hodně hodí. Občanský sektor mi dal praktické informace a hlavně kontakty. Do teď čerpám hodně kontaktů právě ze studia, stále jsem v kontaktu například s [Marií Dohnalovou](#), Jolanou Turnerovou, ředitelkou Spiralis, která se jako Ariadnina niť vine mým životem – učila mě na Občanském sektoru, kam zvala hosty z terénu, a pokaždé to byli tak nadšení lidé, že nás zažehli. Už tehdy jsem si říkala, že to fakt chci dělat. Nabírala jsem zkušenosti a podařilo se mi rozjet vlastní projekt. V rámci magisterského studia jsme se učili, jak založit a řídit neziskovou organizaci, nebo jak psát granty. A všechno jsem teď u svého projektu využila.

Je něco, co jste si z FHS odnesla i do osobního života?

Toho není málo. Určitě jsem měla velké štěstí na přátele. Jak z bakaláře, tak i z magistra mi zůstala spousta přátel. Z bakaláře se vídáme minimálně jednou za rok velká parta, po Rybovce v Mlýnské kavárně. Z magistra mám řadu blízkých přítelkyň.

Sára Černíková
12. 10. 2021